

Maria Navarro Skaranger

Emily forever

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Maria Navarro Skaranger: *Emily forever*,
Forlaget Oktober AS, 2021, Oslo

Az Európai Unió
társfinanszírozásával

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

Copyright © Maria Navarro Skaranger
First published by Forlaget Oktober AS, 2021
Published in agreement with Oslo Literary Agency
Hungarian translation © Domsa Zsófia, 2024

Ez a szegény lány, akit Emilynek hívnak, pont ma hét hónapja esett teherbe, de mostanra csak ketten maradtak, Em és a növekvő pocakja, Em és a gyerek, miután Pablo eltűnt, hogy állítólag elintézzon valamit. Igen, bizony, eltűnt. Tényleg így volt? Elintéztek valamit, mondta Pablo, és bezárkózott a szobába két órára, Em a kanapén ült a nappaliban, tévézett, elbóbiskolt, amikor felébredt, Pablo még mindig a szobában volt, aztán kilépett az ajtón, vállán egy fekete táskával. Emily Pablóra pillantott, aki kifelé menet visszanezített rá. Emily azon tűnődött, hogy mi járhat Pablo fejében, hová készül. Pablo rákacsintott, becsukta az ajtót, kulcsra zárta, Emily tovább tévézett.

Eleinte még várta esténként, hogy hazajöjjön, hallgatózott, nem jön-e valaki felfelé a lifttel vagy a lépcsőn, figyelte, hogy megáll-e egy autó odakint a ház előtt. Sokadszorra próbálja felhívni, hosszan kicseng, mielőtt Pablo felveszi, tompán szól bele, Emily megkérdezi, hogy most mi van, erre Pablo azt feleli, hogy semmi, a hangja közönyös, Em pedig megismétli, hogyhogy semmi, erre Pablo azt mondja, nem tudom, hosszú szünet következik, időre van szükségem, egyedül akarok lenni, és van egy dolog, amit el kell intézennem Ousmannal. Em az ujjával dobol az ablakkereten, mi az, hogy egyedül, Pablo meg azt feleli, hogy szerintem legjobb lesz, ha egy darabig külön

vagyunk, de Em nem fogja fel, hogy Pablo szakít vele, nem is akarja megérteni, vagy inkább nem jut el az agyáig, azt hiszi, hogy elintézik ezt a dolgot Ousman-nal, és akkor vagy később Pablo felhívja, de ki tudja.

Emily egy pillanatra felfogja, hogy elhagyták, de ez csak egy pillanatig tart. Ha ilyenkor ránéz az ember, látszik, hogy a szeme beesett, karikás, tekintete fáradt (iszonyatosan fáradtnak érzi magát az ember, ha elhagyják), látszik rajta, hogy boldogtalan.

De talál húszezer koronát a hálóban egy műanyag zacskóban a párna alatt, megszámolja, és újra csillog a szeme.

Öreg nagynénje azt mondaná: De kicsikém, megesisik az ilyesmi, átölelné, ringatná, Emily pedig visszasaaludna.

Aztán felébredne, és akkor az ember legszívesebben megkérdezné tőle, hogy mi lesz, ha nagy lesz.

Az anyja azt mondta egyszer, hogy ha hajpántot és sminket akar venni, menjen el dolgozni, mint a többi lány (az anyja mindig annyira le volt égve a fizetés előtti utolsó hetekben, hogy Emnek telefonon kellett tőle engedélyt kérnie, hogy ehessen valamit, amikor egyedül volt otthon). Em bevitte egy élelmiszerboltba a kinyomtatott életrajzát és a jelentkezését, és megkapta élete első állását.

Új, fekete aszfaltutat építettek a ház elé, egy korláttal szegélyezett sötét ösvény vezet Em ajtajától a megállóig, ahonnan metróval megy dolgozni, kora hajnalban lép ki az ajtón (alig tud úgy kimenni az épületből, hogy ne figyelné valaki), a korlátba kapaszkodva lépked a peronig, nehogy elcsússzon a jégen, kora hajnalban ér be a munkahelyére, hogy mindent előkészíthessen. Kinyitja és elindítja a bankolj-a-boltban pénzautomatákat, Marewan bekapcsolja a számítógépet, készít egy smoothie-t, kimegy a vécére, eközben Em vizet forral, kávét főz. Kicipeli az újságkötegeket, állványra rakosgatja a *VG*-t és a *Dagbladet*-t meg az *Aftenposten* meg még néhány kevésbé ismert újságot. Marewan kitesz egy széket az almarekeszek mögé, Em leül, kifújja magát, végre azt csinálhatja, amit a legjobban szeret, átnézi a gyümölcsöket. Apró hibákat keres, vágást az almán, foltot a banánon, puha avokádót, amit a vevők előszeretettel nyomkodnak laposra, hogy a reklamáció után duplán visszakapják a gyümölcs árát. Píramist épít a narancsokból, letépkedi a kelkáposzta meg a bazsalikom néhány levelét, leszedi a paradicsom ágacskáit, majd visszaül a székre.

Em képes akár egész nap csak bámulni, szinte belefárad a szeme a nézésbe a sárgás neonfény miatt, míg végül Marewan megkéri, hogy dobja ki a szemetet, és menjen a kasszába.

Valamikor szünet előtt megigazítja az újságokat az állványon, hogy merőlegesen álljanak, amikor észreveszi, hogy az egyik címlapon szerepel egy kis kép Ousmanról, Pablo barátjáról. Belelapoz az újságba, egy rövid hír olvasható arról, hogy a rendőrség razziázott egy hírhedt oslói bűnöző, Ousman lakásán, ahol az ágyban egy súlyosan sérült, félig kómában lévő személyt meg egy csomó narkót találtak. Az áll ott, hogy aki tud valamit az ügyről, jelentkezzen.

Ahogy nagy szemekkel, tátott szájjal olvassa a hírt, nagyon ostobának tűnik, de a hír nem érinti kellemtelenül, sőt izgalmasnak érzi, mintha ő maga is benne lenne az újságban. Marewan rászól: Te meg mit művelsz, Em azt válaszolja: Semmit, de félretesz egy újságot, hogy később újra elolvashassa. A végéből felhívja Pablót, aki nem veszi fel.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomtatta és kötötte
a Central Dabasi Nyomda Zrt., 2024-ben
Felelős vezető Balizs Attila vezérigazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kontrollszerkesztő Kúnos László
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit, a kötetet Pintér József tervezte.
Kiadványszám EU0004
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4377-6